

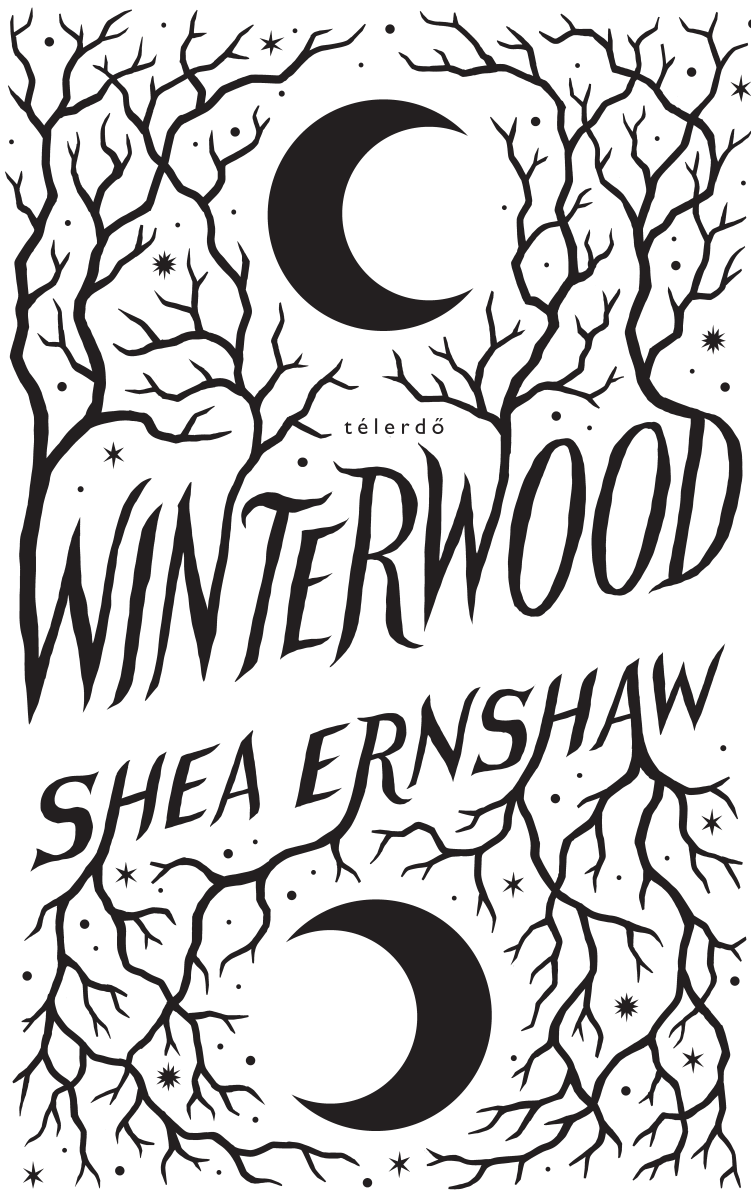
télerdő

WINTERWOOD

A GONOSZ MÉLYSÉG NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐJÉTŐL

SHEA ERNSHAW

finep
selection

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

PROLÓGUS

AVIHAR ESTÉJÉN ELTŰNT EGY FIÚ.

Az esti hó leszánkázott a hegyekből, és fogcsikorgató üvöltéssel csapdosta az öreg ház eresztét – kegyetlenül, baljósan, tele rossz ómenekkel, amiket jobb nem figyelmen kívül hagyni.

A lámpák Morse-kódszerűen villódtak. A hőmérséklet olyan gyorsan csökkent, hogy a fák törzse felhasadt, az édes illatú nedv mézként szivárgott a felszínre, mielőtt az is megkristályosodott és megfagyott. A hó letekergett a kéményen, felgyűlt a tetőn, olyan vastagon hullott, hogy betemette a felhajtó végében álló postaládát, és már a Jackjaw-tó sem látszott az ablakomból.

A tél egyetlen éjszaka alatt ideért.

Reggelre a Barrel Creek Roadot – az egyetlen utat, ami levezet a hegyről – belepte a hó. Áthatolhatatlan fehér fal zárta el.

Azon keveseket, akik ilyen mélyen lakunk az erdőben és azokat, akik a Kezelhetetlen Fiúk Jackjaw-i Táborában tartózkodnak a tó

túloldalán, elszigetelt a külvilágtól. Itt ragadtunk a vadon zord szí-
vében.

Csak még azt nem tudtuk, meddig.

És hogy nem mindenki jut ki élve.

SOSE HAGYD KI A TELIHOLDAT, NORA, MÉG TÉLEN SEM!, intett régen a nagymamám.

Az éjféli ég alatt végigmentünk a Fekete-folyó mentén, a fölötünk ragyogó csillagok mutatták az utat, mint egy térkép, amit akár követhettem is ujjhegyeimmel – és a csillagpor közben mintha lenyomatot hagyott volna a bőrömön. Ő ez alatt egy mélyről jövő dallamot dúdolt, és magabiztos léptekkel csúszkált végig a befagyott vízzen a túloldalra.

Hallod?, kérdezte. A hold a titkaidat súgja. Legsötétebb gondolataidat is ismeri. A nagymamám már csak ilyen volt: különös és gyönyörű, a szemhéja mögött nyugvó történetekkel holdfényről, rejtélyekről és szerencsétlenségekről. Rémséges mesékkal. Ugyanakkor ragyogó, vidám történetekkel is. Ahogy mellette haladtam, igyekeztem ellesni a vadonban tett lépteit, elámultam, milyen fürgén kerül ki a szúrós csalánt és a mérgező bengét. Keze minden fa kérget megérintette, ami mellett elmentünk, és lenyűgözött, hogy már

ennyiből képes megállapítani a korukat. Csodás asszony volt – állát folyton az ég felé tartotta, sóvárogva az olajbarna bőrére vetülő holdfény vérszegény ragyogását, körülötte mintha folyton vihar készült volna.

Azonban ma este nélküle indultam útnak, de ugyanazt a holdat követem ugyanazon a sötét, befagyott folyón. Elveszett dolgok után kutatok a hideg, gyászos erdőben.

Mögöttem a faágak mélyen csüngnek, róluk víz csepeg. Egy közeli lucfenyőn bagoly huhog, miközben Finnél egyre mélyebbre caplatunk a hegyen. Farkasszerű farka ide-oda jár, orrát a levegőbe emeli, valahol a távolban ismeretlen szagot szimatol.

Két hét telt el azóta, hogy a vihar végigsöpört a Jackjaw-tavon, és betemette a hegyekből levezető egyetlen utat. Azóta, hogy az áram egy pattanó hanggal megszűnt.

És azóta, hogy az egyik fiú eltűnt a tó túloldalán lévő táborból.

Akinek még csak nem is tudom a nevét.

Megszökött, eltévedt, vagy egyszerűen felszívódott, mint a tóból őszi zivatarok alatt felszálló, alacsonyan ülő, reggeli köd. Kimászott az egyik kunyhó emeletes ágyából, és sosem tért vissza. A téli hideg áldozata. Az örületé vagy a kétségbeesésé. Ezeké a hegyeké, amik képesek beférkőzni az ember elméjébe – tréfát űznek azokkal, akik jóval naplemente után a fenyők közé merészkednek.

Ezek vad, zord, barátságtalan erdőrészek.

Nem lehet bennük megbízni.

Mégis itt sétálok most: mélyen a hegyek között. Ahova más nem merészkedik.

Mert én inkább vagyok sötétség, mint átlagos lány. Téli árny, mint augusztusi napfény. *Az erdő leányai vagyunk*, suttogta mindig a nagymamám.

Így tovább lépkedek a Fekete-folyó partján, a csillagok térképét követve, ahogy tőle tanultam. Ahogy előttem minden Walker tette.

Amíg elérem *azt* a helyet.

A fák vonala tőlem jobbra megszakad. Két meredek orom találkozik itt, és keskeny átjárót alkot a keleten nyúló különös, sötét erdőbe, ami sokkal ősibb a Fekete-folyó mentén növő fenyvesnél. Itt a fák sűrűje elválik a többitől.

A Fonák-erdő.

Előttem kőhalom áll őrt: a folyómederből felhozott, lapos kövek, amiket egy méter magasan egymásra pakoltak az erdő bejáratánál. Figyelmeztetésként. Jelként, hogy ideje visszafordulni. *Csak az ostobák lépnek be ide.* A folyónál aranyat mosó aranyászok azért építettek a kis tornyot, hogy megállítsák a később érkezőket, akik esetleg óvatlanul betévednének erre a földterületre, mit sem sejtve a rájuk váró kegyetlen sötétségről.

A bejáratot jelző kövek egyszer sem inogtak meg, dőltek le a hó, az eső vagy az őszi szél súlya alatt.

Ez a határ.

Csakis teliholdkor lépj be!, intett nagymama vizenyős, a széleinél párás szemmel. Ebben a szent erdőben elveszett tárgyakat találok, de csakis teliholdkor, amikor az erdő alszik, mert a holdfény sápadt ragyogása elringatja, csakis ekkor tudok észrevétlenül beosonni. Éjségben. *Az alvó erdőben biztonságos az átjárás. De ha felébred, jobb, ha elmenekülsz.*

Minden hónapban, amikor a kövér hold felemelkedik az égbolton, belépek a Fonák-erdőbe, hogy elveszett tárgyakat keressek a zöldellő ágak és a gyökerek között. Elveszett napszemüvegeket, papucsokat, olcsó, dinnye-, egyszarvú- vagy félhold alakú műanyag fülbevalókat. Lábujjgyűrűket és ígéret gyűrűket, amiket az epekedő

fiúk adnak a lányoknak. A Jackjaw-tónál a múlt nyarak alatt eltűnt tárgyak ismét felbukkannak az erdőben, mintha csak vissza akarná őket adni.

Ám néha, a különlegesen szerencsés teliholdak alkalmával sokkal régebbi dolgokat is találok, rég elfeledett dolgokat, amiknek tulajdonosai már száz éve elhagyták ezeket a hegyeket. Ezüstmedálokat, -gombokat és -varrókellékeket. Csontból készült fogkeféket; gyógyszeres üvegcskéket, amiknek a címkéjéről rég lekopott a felirat; cowboycsizmákat és konzervdobozokat, amikben egykor tejport és fekete kávészemeket tároltak. Óraláncokat és kilincseket. És olykor-olykor aranyat is: laposra kalapált, megmunkálatlan érméket, mohával benőtt rögöket, hajamba tapadó szemcséket.

Az eltűnt dolgok megkerülnek.

Varázslattól vagy valami gonosz erőtől hajtva ezek a tárgyak megjelennek az erdőben. Visszaszolgáltatva.

Fin bizonytalanul szaglászik. Mély levegőt veszek, megforgatom a vékony aranygyűrűt a mutatóujjamon. Csupán megszokásból. Így hívom segítségül nagymamám bátorságát, akitől a gyűrűt kaptam a halálának estéjén.

– Nora Walker vagyok – suttogom.

Áruld el az erdőnek, ki vagy! Egykor ostobaságnak tűnt, hogy így hangosan beszéljek a fákhöz. De amint belépsz a sötétbe, és érzed a csontjaidat átjáró hideget – mert a fák a fény minden emlékét elnyelik –, úgyis mindenféle titkot megosztasz a Fonák-erdővel. Történeteket, amiket mellkasod ketrecében rejtegetsz. Bármit, ami tovább ringatja az erdőt, nehogy felébredjen.

Szorosan lehunyom a szemem, és átlépek a határvonalat, az őrt álló, magas katonafák vonalát, be a rengeteg sötétjébe.

A Fonák-erdőbe.

Semmi jó nem lakozik itt.

A levegő hideg és nyirkos, a sötétben nehezen látok az orromon túl. De mindig ilyen érzés, minden egyes alkalommal hűvösebb és sötétebb, mint legutóbb. Lassan lélegezve, óvatosan, körültekintően megyek előre, átlépek a megdermedt, kidőlt törzseken és harmatos virágokon. Télen ez az erdő olyan, mintha az idő folyásán kívül megrekedt tündérmeséből maradt volna itt. A hercegnőről elfeledkeztek, a hőst egészben lenyelte egy nemes fenyőkobold. A történet véget ért, de senkinek sem jutott eszébe porig égetni a kísértetjárta erdőt.

Lebukok egy tüskés gallyak és halott piros hajnalka kacsok alkototta boltív alatt. Tekintetemet a lábamra szegezem, figyelek, hogy ne nézzek sokáig egy árnyfoltot, egy, a látómezőmön kívül eliszkoló alakot, az elmém úgyis csak ijesztőbb képet festene róluk. Egy szarvakkal, agyarakkal rendelkező, vörös szemű rémmé torzítaná.

Az ősi erdőben holtak rezzennek.

Körmeikkel a fenyők kérgét kaparják, panaszosan felvonyítanak az ágak között, a holdfényt, az ég egy szeletét keresve. De ide nem jut be a fény. A Fonák-erdőben csak régi, bosszúszomjas dolgok ólálkodnak, amik még az időnél is ősbibek. Amikkel nem szívesen találkoznaál a sötétben. *Menj be! Aztán húzd el a csikot!*

Fin szorosan a nyomomban van, már nem ő vezet. Olyan közel van, hogy léptei mintha az enyémekek lennének. Emberárnyék. Kutyáárnyék.

Walker vagyok, emlékeztetem magam, amikor a félelem tüskéje végigszánt a gerincemen, hús és csont közé ékelődik, futásra ösztönöz. *A fákhhoz tartozom*. Még ha nem is vagyok olyan erős, mint a nagymamám, vagy olyan bátor, mint anyu, ugyanaz a vér csörgedezik

az ereimben. Fekete, mint a kátrány. A vér, ami a Walkerek alkonyárnyát, „sötét részét” adja, ami megkülönböztet minket másoktól, furcsákká, szokatlanokká tesz minket. Nagymama képes volt átsiklani mások álmába, anyu pedig képes álomba ringatni a méheket. De ezeken az estéken, amikor az erdő legkegyetlenebb részébe merészkedem, gyakran szörnyen átlagosnak érzem magam, és eltűnődöm, hogy ezt vajon a fák is érzik-e. Hogy olyan lány vagyok, aki alig nevezheti magát boszorkányok leszármazottjának.

Alig nevezhetem magam Walkernek.

Mégis továbbmegyek, szememet meresztem a sötétben, végigpásztázom a hóból kilátszó gyökereket, keresem a zuzmók és kövek közé szorult, rejtett dolgokat. Valami fényes, éles vonalú vagy időtől rozsdás tárgy. Valami ember készítette dolgot, aminek súlyban mérhető az értéke.

Átvágunk egy kiszáradt patak medrén, és a szél irányt változtat, kelet helyett északról fúj. A hőmérséklet csökken. A távolban egy bagoly rikolt, és Fin megtorpan mögöttem, orra meg-megrándul a levegőben. Finoman megérintem a fejét, érzem kapkodó légzését.

Megéreztem valamit.

Megállok, és hallgatózom, hátha reccsen egy ág egy talp alatt, hátha meghallom a fák között lopakodó farkast, ami minket figyel. Vadászik.

Ám ekkor egy moly suhan el a vállam mellett. Fehér szárnya verdes a hidegben, ahogy egy szomorú, tüskésnek tűnő hemlokfenyő felé röppen, ponyomot hagyva, bárhova száll is. Úgy fest, mint ami épp egy viharból menekült meg, szárnya vége tépett, foszlányos.

Egy moly, ami szembenézett a halállal. Ami szemtől szemben állt vele.

A szívem kihagy egy ütemet, szemhéjam megrándul, biztos rosszul látom. Az erdő egy újabb trükkje.

De tudom, mi ez. Láttam már róla rajzokat. Még az ablakunknál is láttam egyet, miközben a nagymamám a szobájában köhögött, keze az ágyneműt szorongatta. Torkába vér tolult.

Egy csontmoly.

A legrosszabb fajta. Baljós események, figyelmeztetések, ómenek jelzője, amit sosem szabad figyelmen kívül hagyni. A *halál* hírnöke.

Ismét megérintem az arany holdkőgyűrűt, aminek a súlya húzza az ujjamat.

Az a részem, ami eddig bátor volt, amit átjárt a nagymamám merészsége, semmivé válik. Szorosan lehunyom a szemem, majd ismét kinyitom, de a moly még ott van. Ide-oda repked a fák között.

– Nem lenne szabad itt lennünk – suttogom Finnek. *Jobb, ha futunk.*

Elengedem Fin fejét, a szívemet rémület karistolja. Hátrapillantok a vállam felett, végig a szűk ösvényen, amin bejöttünk. *Fuss, fuss, fuss!* üvölti a szívem. Óvatosan hátrálok egy lépést, el a molytól, hogy ne keltsek hangot. De a moly fölöttem köröz, gyorsan repdesve eltűnik a fák között, talán magához szólította valami. Visszatér a sötétségbe.

Átjár a megkönnyebbülés, ismét normálisan ver a szívem, de ekkor Fin elszalad mellőlem. Megkerül egy holt fatönköt, és a molyt üldözve berohan a bokrok közé.

– Ne! – kiáltom *túl hangosan*. A hangom visszhangzik a hó felett, és ide-oda pattan a lombok között.

De Fin nem áll meg. Megkerül egy tüskés rezgő nyárfacsoportot, és eltűnik a sötétben.

Nem látom.

A francba, a francba, a francba!

Ha másról lenne szó, egy másik fajta molyról vagy egy másik farkasról, amit megkerget a havas hegy mélyén, hogy aztán egy-két nap múlva hazajöjjön, elengedném.

Azonban egy csontmoly mást jelent – valami kegyetlent, gonoszt és rosszat –, úgyszólván utánasietek.

Futva megkerülök pár fát, és követem az erdő legmélyebb részébe, el a furcsa szögben növekvő szilfák mellett, le a meredek, egyenetlen terepen, amit nem ismerek fel, ahol a csizmám megcsúszik, ahol fatörzsekbe kapaszkodom, hogy továbblendítsenek, és ahol minden léptem mennydörgésként csattan a befagyott talajon. *Túl nagy zajt csapok. Túl hangos vagyok.* Az erdő fel fog ébredni. De akkor sem lassítok, nem állok meg.

Két kidőlt fa között ismét elveszítem szem elől, mire belém nyilall a félelem.

– Fin, kérlek! – szólok neki halkán, csendesebben, míg könnyek szűrjék a szemem, elhomályosítják a látásomat.

A pánik gombócot képez a torkomban, és legszívesebben sikítanék, hangosabban kiáltanám Fin nevét, de lenyelem a késztetést. Mindegy, mi történik, nem ébreszthetem fel az erdőt, különben sem Fin, sem én nem jutunk ki innen.

Aztán észreveszem: egy csóváló farkok, pár méterre állt meg egy hemlokfenyőligetben. Szívem a torkomba ugrik.

Messzebbre vezetett minket a Fonák-erdőn belül, mint ahol idáig jártam. A moly tépázott testével, fehér, lyukas végű szárnyával a hulló hópelyhek között rebben lassan ide-oda, mintha cseppet sem zavartatná magát. Feljebb röppen az ég felé, csak egy fehér pötty a fák fekete lombja között, majd eltűnik a sötét erdőben, északra.

Óvatosan Fin felé lépek, és megérintem a fülét, nehogy megint utánarohanjon. De ő morogva vicsorít.

– Csss! – szólok rá gyengéden.

Fülét előrszegezi, zihálva veszi a levegőt, és mellkasából halk morgás szakad fel.

Van ott valami.

Egy fenevad vagy árny, görbe karmokkal és hátborzongató, apró szemekkel. Az erdőben lapuló, rejtőzködő lény, valami, amit nem szeretnék látni.

Ujjaim megrándulnak, torkom mélyéről hamuízű rémület csap fel. Gyűlölöm ezt az érzést. Ezt a rettenetes félelmet.

Walker vagyok. Az, akiről suttognak, az, aki libabőrt és rémálmodkat szül.

Nyelek egyet, megfeszítem az állkapcsomat, és teszek egy lépést előre. A moly vezetett minket ide. Valamihez, ami épp kívül esik a látószögemen. A sötétséget pásztázom, egy, a fák közül pislogó szempárt keresek.

De nincs ott semmi.

Megrázom a fejem, kifújom a levegőt, és épp visszafordulnék Finhez, amikor a bal lábam beleütközik valamibe a földön. Valami keménybe.

Lebámulok a lábamra, próbálok fókuszálni a sötétben.

Egy hókupac. Talán egy kabátujj. Egy csizma orra. Valami, ami nem illik ide.

Aztán meglátom. Ott van.

Egy kéz.

Ott, a permetező hóesésben, a Fonák-erdő közepén egy holttest fekszik.

A hópelyhek felgyűltek a merev szempillákon.

Csukott szeme, mint két félhold. Sápadt ajkai szétnyíltak, várva a varjakat.

Még a fák közötti levegő is mozdulatlanra dermedt, mint egy sírhely, mintha a test az erdőnek bemutatott áldozat lenne, amit nem szabad zargatni.

Lepislogok a holttestre, telnek a másodpercek, a szívem némán egyre feljebb kúszik a légcsovembe. De nem jön ki hang a torkomon, nem kiáltok segítségért. Kábán, tehetetlenül meredek rá. Gondolataim lelassulnak, a fülem zúg, furcsán serceg, mintha egy rádiót szórítottak volna hozzá.

Közelebb araszolok, a fák megremegnek felettem. Egy pillanatig olyan, mintha az egész erdő el akarna pattanni a gyökereknél, hogy aztán tótágast álljon, hogy a törzsek az ég felé, a lombok a talaj felé nyúljanak.

Láttam már itt döglött madarakat, még egy szarvast is, agancsa még látszott az üreges koponyán. De ilyet, egy emberi holttestet még soha.

Fin halkán szűköl mögöttem, de nem nézek hátra. Tekintetemet a holttestre szegezem, mintha eltűnhetne, ha elfordulok.

Nyelek egyet és leguggolok, térdem a hóba mélyed. A hidegtől könnyek szöknek a szemembe, de akkor is tudnom kell.

Ő az? A fű, aki eltűnt a táborból?

Arcát hórétég fedi, sötét haja a fejére fagyott. Nem látok rajta sérülést. Sem sebet, sem vért. És még nem fekszik itt olyan régóta, különben már nem lenne itt. A holttestek nem maradnak sokáig egyben a hegyekben, főleg télen. A madarak viszik, amit tudnak, mielőtt megérkeznek a farkasok, amik széthordják a csontokat a több kilométernyi területen, és a testnek csak halvány nyoma marad. Az

erdő hatékonyan kezeli a halált, fürgén feltakarít. Nincs földi maradvány, amit el lehetne temetni, hamvasztani, meg lehetne gyászolni.

Enyhe szél lebbenti meg a fák leveleit, és lefújja a havat a fiú homlokáról, arcáról, vértelen ajkáról. Tarkómon megemelkednek a szőr-szálak.

Felemelem a kezem, ujjaim kíváncsian remegnek nyitott tenyere fölött. *Nem lenne szabad megérintenem.* Mégis felé nyúlok. Érezni akarom jeges bőrét, a halál súlyát a végtagjain.

Összeér a bőrünk.

De a keze nem merev, nem mozdulatlan. Megrándul az ujjaim alatt.

Nem halt meg.

Még él.

A fiú szeme erdőzölden, szürkészölden, étellel teli zölden kinyílik. Felköhög, ujjai megragadják az enyéimet, szorosan tartják őket.

Felsikoltok – hangomat elnyelik a fák –, mire Fin felemelt farokkal azonnal mellém ugrik, orra a fiú újonnan életre kelő illatát szaglássza. Elkapom a kezem, és próbálok felállni, ellépni, de a lábaim összeakadnak, és háttal a hóba esek. *Fuss!* üvölti szúró szívverésem. Ám még mielőtt felkelhetnék a földről, a fiú az oldalára fordul, megint köhög, kezét az arcához érinti. Próbál levegőt venni.

Életben van. Nem halt meg. Levegő után kapkod, bőre meleg, megfogta a kezem, gyenge, de él. A torkom kiszárad, nem tudok pislogni. Biztosra veszem, hogy nem valóságos. De a köhögések között mély, egyenletes levegőket vesz, mintha a tüdeje tele lenne vízzel.

Hátizsákomat lecsúsztatom az egyik vállamról, és benyúlok a forró borókatea termoszáért. *Ez megmentheti az életed, ha valaha is elétevedsz,* mondogatta a nagymamám. *Az ember hetekig élélhet borókateán.*

Felé tartom a termoszt, mire a fiú elhúzza a kezét az arcától, tekintete találkozik az enyémmel. Sötét, álmos szempár, a mély lélegzetvételektől úgy emelkedik és süllyed a mellkasa, mintha még soha nem jutott volna levegőhöz.

Nem veszi el a termoszt. Előrehajolok, és beszívom a levegőt.

– Hogy hívnak? – kérdezem elcsukló hangon.

Tekintete végigpásztázza a földet, majd az ég felé fordul, mintha a választ keresné, mintha a neve elveszett volna az erdőben. Vagy talán elvették tőle. Elragadták, amíg aludt.

Ismét rám néz.

– Oliver Huntsman.

– A fiútáborból jöttél?

Jeges szél süvölt végig fölöttünk, felkavarja a havat. Szólásra nyitja a száját, a szavakat keresi, végül bólint.

Megtaláltam.

A Kezelhetetlen Fiúk Jackjaw-i Tábora nem egy elit intézmény, nem olyan hely, ahová a gazdagok küldik a kölykeiket. Fakunyhók szerény csoportja, egy étkező és pár elhanyagolt iroda alkotja. A legtöbbjük gyakor a korai aranyászoknak adott otthont, akik aranyat mostak a Fekete-folyóban. Most a kétségbeesett szülők küldik ide önfejű fiaikat, hogy újraformázzák elméjüket és szívüket, hogy kezelhető, engedelmes gyerekekké váljanak. A legrosszabbak jönnek ide, azok, akik minden utolsó esélyüket ellőtték, kimerítették az összes *Sajnálom*-ot, büntetést és látogatást az igazgatónál. Jönnek, aztán mennek. Minden idényben egy új csoport – eltekintve attól a néhány fiútól, aki az egész gimit a táborban tölti. Megtanulják, hogyan maradjanak életben az erdőben, hogyan gyűjtsanak tüzet

kovakóvel, hogyan aludjanak a hidegben, a csillagok alatt, hogyan viselkedjenek.

Két héttel ezelőtt, a hegyekből leszánkázó hóvihár utáni reggelen, arra keltem, hogy a házunkat beterítette a hó. Az ablakokon jég ült, a tető sóhajtozott a súlya alatt, a falak pedig befele dőltek, mint ha valaki kitépte volna a szögeket a fából. A rádió szerint harminc-negyvenöt centi hó esett. Nálunk ez több mint egy méter volt – egyetlen éjszaka alatt. Kimásztam az ágyból, a padlódeszkákból hideg áradt, és kimentem a hóba.

A táj az éjszaka folyamán megváltozott.

Lesétáltam a tóhoz, az erdőben fehér mályvacukorpelyhek szál-lingóztak. De nem volt olyan csendes és mozdulatlan, mint a legtöbb téli reggelen.

A befagyott tó túloldaláról, a táborból hangok visszhangoztak. Felkiabáltak a fák közé. Nehéz hótaposó csizmáikban fel-alá dobogtak, felve a madarakat, amik elégedetlen rikoltással felröppentek a zord, reggeli ég felé.

– Jó reggelt! – kiáltotta az öreg Floyd Perkins, és felém integetett, miközben felfelé kaptatott a parton, fejét lehajtotta a szél ellen, vállá előrehajlott az időtől, a kortól és a gravitációtól. Amikor odaért mellém, hunyorított, mintha nem látna rendesen. Már így is romló látását hályog ködösítette. – Csúnya egy tél – mondta, és felnézett, miközben lágy pelyhek hullottak ránk. – De volt már rosszabb is.

Mr. Perkins élete nagy részében a Jackjaw-tónál lakott. Ismerte a nagymamámat, és most a tó déli végében él, egy kis kunyhóban, a csónakház mellett, amit a nyári hónapokban működtet. Kenukat és csónakokat lehet tőle bérelni, közben jégkrémszendvicset árul a turistáknak a forró, rekkenő nap alatt. Minden reggel a part mentén sétál, lassú, nehézkes léptekkel, hosszú karja előre-hátra lendül,

köszvény nyikorog az ízületeiben. Még a hóban is megteszi reggeli körét.

– Mi folyik odaát a táborban? – kérdeztem.

– Éjjel eltűnt az egyik fiú. – Csontos kezével megdörgölte a tarkóját, gyapjúsapkája alól kilátszott ősz haja. – Eltűnt az ágyából a vihar alatt.

Elnéztem mellette a parton, el a táborig. Páran havat lapátoltak a kunyhójuk ajtaja előtt, míg a többiek közül sokan az erdő felé indultak, egy olyan nevet kiáltozva, amit nem hallottam.

– Beszéltem az egyik vezetővel – folytatta Mr. Perkins, komoran bólogatva, a helyzet súlyát fontolgatva. – Talán megszökött, és leért a hegyről még a hó előtt.

A szél felszállt a befagyott tóról, és megborzongtam.

– De az erdőben keresik – biccentettem karba tett kézzel a táboron túli fák felé.

– Gondolom, meg akarnak róla bizonyosodni, hogy nem tévedt el. – Komoly tekintettel felvonta egyik vastag, ősz szemöldökét. – De ha az a fiú az erdőben kóválygott tegnap este, jó eséllyel nem jut ki onnan többet. És sosem találják meg.

Megértettem, mire gondol. A hó vastagon állt, és egyre csak esett – mostanra az összes nyomot rég betemette. És talán magát a fiút is. Így még Fin is csak nehezen akadna a nyomára.

– Remélem, valóban megszökött – feleltem. – És hogy leért az úton.

Mert tudtam, mit jelent, ha nem. Hiába tanulják meg a fiúk a táborban, hogyan maradjanak életben a vadonban, és hogyan építenek menedéket a hó ellen a fák alatt, nem hittem, hogy bármelyikük ténylegesen képes lenne túlélni egy éjszakát kint a hidegben. Egy hóvihárban. Egyedül.

A tó recsegett és pattogott a part mentén, ahogy a jég engedett a hó súlyának.

– Nálatok is elment az áram múlt éjjel? – kérdezte Mr. Perkins.

Mögém sandított, a fák közé, ahol a házunk a fenyők takarásában állt.

Bólintottam.

– Magánál is?

– Igen – válaszolta, majd megköszöri a torkát. – Beletelik némi időbe, mire az út ismét járható lesz. Mire visszajön az áram. – Ismét rám nézett, enyhén hunyorgó szeme és a homlokát barázdáló ráncok a nagymamámra emlékeztettek. – Magunkra maradtunk – tette hozzá végül.

A hegyről levezető egyetlen utat eltorlaszolta a hó. És a legközelebbi város, Fir Haven, ami háromnegyed órányira van kocsival, túl messze esik a gyalogláshoz. Itt ragadtunk.

Mr. Perkins komoran felém biccentett, konstatálva, hogy ez egy újabb kemény tél lesz, majd folytatta útját a part mentén, a kis kikötő felé. A csónakház és az otthona felé.

Én még álltam ott egy ideig, és a fák felé félkörben meginduló fiúk kiáltásait hallgattam. Ismét besötétedett, újabb vihar ereszkedett a tó fölé. Tudtam, milyen kegyetlen, kérlelhetetlen tud lenni az erdő.

Ha egy fiú eltévedt odakint, valószínűleg nem élte túl az éjszakát.

Még mindig sötét van, a legfeketébb sötétség. Téli sötét.

A fiú, Oliver Huntsman követ a fák között, meg-megbotlik a gyökerekben, köhög, levegő után kapkod. Talán ki sem jut a Fonák-erdőből. Lehet, hogy holtan esik össze a hóban mögöttem. Megáll, és

nekidől egy fának, teste remeg, mire visszasétálok mellé és átkarolom. Magasabb nálam és szélesebb a válla, de együtt tovább botorkálunk a sötétben. Olyan az illata, mint az erdőé, mint a növényeké. Elérjük a Fonák-erdő határát, és kilépünk a sűrűjéből.

Elengedem, mire előregörnyed, és a térdébe kapaszkodva zihál. Tüdeje minden egyes belégzéssel furcsa, reszelős hangot hallat. Túl sok éjszakát töltött idekint, az erdőben, a hidegben egyedül. Ahol az ismeretlen dolgok lopakodó, mászó hangja még épp látótávolságon kívül hallatszik, és a félelem az ember fejébe kúszik, gyötörve, álmatlan gondolatok körül járva. Ezek a fák akár teljesen meg is őrjíthetik az embert.

Mellettünk, a Fekete-folyó fagyott felszíne alatt hömpölygő víz hangja egyszerre megnyugtató és hátborzongató. Oliver felpillant az esti égboltra, arckifejezése ellágyul a csodálkozástól, mintha hetek óta nem látta volna a csillagokat.

– Tovább kell mennünk – mondom.

Reszket, bőre sápadt és halovány. Be kell juttatnom a meleg házba, ki a hóból és a szélből. Különben a hideg még mindig megölheti.

Ismét köré fűzöm a karomat, kezem a bordáit éri, érzem emelkedésüket és süllyedésüket minden lélegzetvételnél, és elindulunk a folyó mentén, amíg kiérünk az előttünk ásító, közepéig befagyott Jackjaw-tóhoz.

– Hol vagyunk? – kérdezi vékony hangon, hörgő szavakkal.

– Mindjárt odaérünk a házunkhoz – magyarázom. És mivel homályos emlékezetével talán másra gondol, még hozzáteszem: – Viszszajöttünk a Jackjaw-tóhoz.

Nem bólint, szemében nem csillan felismerés. Nem emlékszik erre a helyre, fogalma sincs, hol van.

– A közelben lakom – folytatom. – Majd reggel visszaviszlek a táborba. Most az a legfontosabb, hogy felmelegdj.

Nem vagyok benne biztos, hogy kibírná még azt a másfél kilométert a tó körül, a táborig. És a legközelebbi kórház egyórányira van az úton, ami behavazódott. Nincs más választásom, mint hazavinni.

Keze remeg, tekintete gyanakodva jár ide-oda a fák között, mintha látna valamit a sötétben. Az árnyék és a holdfény játékát. De a Jackjaw-tó körüli erdők biztonságosak és kezesek, közel sem olyan őszik, mint a Fonák-erdő, ahol rátaláltam. Ezek a fák fiatalok, az évek során kitermelték őket, és a házunk körül derengő fenyők nemrég még csemeték voltak, belsejük még puha és friss. Ágaik a széllel együtt ringanak, nem sóhajtoznak, nem recsegnek. Még nem olyan idősek, hogy nehezteljenek, emlékezzenek. Gyökerüknél nem nő semmilyen varázslat. Nem úgy, mint a Fonák-erdőben.

Elérjük a partot pettyező fakunyhók sorát, és Fin előreüget a hóban.

– Arra van a házunk – biccentek a fák közé.

A legtöbb kunyhó a parton nyári lak, amiknek a tulajdonosai csak meleg időben látogatnak el a Jackjaw-tóhoz, miután a hó elolvadt. De anyuval egész évben itt maradunk, ahogy a felmenőink is előttünk. Az összes évszakot itt töltjük, még a kegyetlenebbeket is – *főleg* azokat. Anyu nem kedveli a turistákat, akik nyáron jönnek a dübörgő zenéjükkel, pecabotjaikkal és strandtörülközőikkel. Idegesítik. De a tél csendje lecsillapítja kavargó, nyugtalan elméjét.

Házunk a sor végén áll, az esik legközelebb a hegyekhez és a mögötte húzódó lakatlan erdőhöz, mintegy beékelve a vadonba. Elrejtve. Ma este sötétben tátong, nem duruzsolnak odabent a fények, nem serceg elektromosság a falakon át, továbbra sincs áram a vihar óta.

Leverem a havat a csizmámról, és kinyitom a nehéz faajtót, ezzel hidegen áramló levegőt engedve be. Fin befurakszik a lábam mellett a nappaliba, ahol lehuppan a kályha mellé, a szőnyegre, és elkezd kirágni a havat tappancsa ujjai közül. Ledobom a csomagomat a kifakult, olívazöld kanapéra, párnái behorpadtak, megereszkedtek, mintha folyamatosan süllyednének a fapadló felé.

– Begyújtok – mondom Olivernek, aki még mindig az ajtóban reszket. Úgy fest, mint aki közel jár a halálhoz. Üres tekintete mintha már látná a centikre lévő másvilágot.

Nagymamám tudná, milyen gyógynövényt kell használni, milyen szavakat kell elsuttogni a bőrének, hogy átmelegítsék a csontjáig hatoló hideget. Hogy ebben a világban tartsák, még mielőtt átröppenne a másikba. De ő most nincs itt, én pedig csak a legapróbb gyógyírokat, a legegyszerűbb varázsigéket ismerem. Nem elég az igazi mágia megidézéséhez. Összeszorítom az állkapcsomat, ahogy egy régi érzés fájdalommal kerít hatalmába: a tehetetlenség terhe, amit a mellkasomban cipelek. Nem tudok rajta segíteni, miközben azt kívánom, bár tudnék. Olyan Walker vagyok, akinek a nagymamája túl korán távozott, és akinek az anyja legszívesebben el is felejtene, kik vagyunk valójában.

Éppolyan tehetetlen vagyok, mint bármelyik másik lány.

Felszítom azt a pár fadarabot, ami még narancssárgán izzik a hamuban, visszacsalogatom a tüzet a régi kályhába, miközben Oliver jadezöld szeme lassan végigpásztázza a házat: a falak farönkjeit, a besüppedt, rothadt fagerendákat fölöttünk, a kifakult, virágmintás függönyöket. Utóbbiak zsályától illatoznak, amit több ezerszer égettünk már a házban, hogy elűzzük a régi, makacs szellemeket.

Azonban Oliver tekintete nem akad meg a függönyökön vagy a vastag falakon. Helyettük a különböző tárgyak furcsa gyűjteményén

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

rebben végig, amik az öreg ház polcain és pókhálós sarkaiban sorakoznak. Régi zsebórák, drótkeretes szemüvegek, több száz ezüstgomb befőttesüvegekben, finoman megmunkált ezüstkanalak, ezüstgyertyatartók, amikben még ott a megkeményedett viasz. Egy díszes, arannyal szegélyezett ékszerdoboz, amiben csak a por gyűlik.

Tárgyak, amiket a Fonák-erdőben találtunk az évek folyamán, amiket nem adtunk el Fir Havenben egy Leon nevű férfinak, a ritka antikvitások boltja tulajdonosának. Ezek azok a dolgok, amik jelentőséggel bírnak, amiktől képtelen vagyok megválni. Amik emlékeket rejtenek, és amik felfedik történetüket, ha a tenyeredben tartod őket.

Épp, mint a legtöbb Walker lány előttem, én is megtalálom az elveszett dolgokat.

És az ajtónkban egy Oliver Huntsman nevű fiú áll.

A legújabb megkerült szerzeményem.